

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286, Telex sportrom buc. 180.

SPORTUL

4
pagini
30
bani

Anul XXV — Nr. 788 (6222)

ZIAR AL

CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

Luni 19 ianuarie 1970

CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE SCHI AL JUNIORILOR

ZIUA REVANȘEI...

BUȘTENI 18 (prin telefon, de la trimisul nostru). Dorind probabil să se contrazică, vremea s-a schimbat brusc, adăugând concursului internațional al juniorilor caracteristicile iernii: frigul și un strat de zăpadă.

Ca și simbută, competiția juniorilor — stațeta — s-a desfășurat pe un traseu ales cu mîgălă de foști campioni ai Buștenilor, Gh. Drăgus, din M. Aldescu, pe Valea Cerbului spre Gura Dihamului. Dacă proba individuală, dis-

putată pe ploaie și o zăpadă grea, extenuantă, a pretins eforturi fizice deosebite, stațeta desfășurată duminică, pe o pîrtie înghețată, cu platouri prelunge și câteva urcușuri, a pretins cunoștințe tehnice deosebite. Alunecare prelungită la fiecare pas, variația procedurilor tehnice de alunecare, în funcție de relief, sau altfel exprimat, valorificarea tehnicii individuale au constituit principalele caracteristici ale întrecerii.

Stațeta 2x10 km a fost câștigată de o echipă combinată formată din reprezentanți ai R.D. Germane și României, care a cuprins în alcătuirea sa pe campionul și vicecampionul oaspeților și pe foarte tânărul și talentatul nostru reprezentant Tudor Ion. Acesta

(Continuare în pag. a 2-a)

In proba de stațeta a întrecerii internaționale de schi de la Bușteni, desfășurată ieri, echipa României I poartă nr. de concurs 2. În foto: Nicolae Vestea predă stațeta lui Gh. Girnița.

Foto: V. ZBARCEA coresp.

Membrii echipajelor românești pregătindu-și boburile în clipele de repaus

Reportajul nostru la plecarea echipei naționale în America de Sud:

„DRUMUL SPRE MEXIC TRECE PRIN... BRAZILIA!”

— ne declară, în holul aeroportului Băneasa, Mircea Lucescu, căpitanul reprezentativei

„E frig, și vîntul înțepă, purtînd printre case, de-a lungul străzilor pustii la această oră matinală, veritabile alicie de gheață, rele și violente, care te biciuiesc, făcîndu-te să strîngi paltonul cit mai aproape de trup. Sub „pălăria” de beton și sticlă a aeroportului Băneasa însă, toți cei care au venit să-i conducă pe fotbalisti la plecarea în îndelungatul turneu sud-american — prieteni, admiratori, vecini — încălzesc parcă aerul, cu îmbrățișările lor, cu urările lor de bine, îl înfierbîntează, îl fac dogoritor...”

Prin fereastra aerogării sculptată de florile iernii, Radu Nunweiller privește absent, poate fără sens, cu gin-

durile alergînd departe... O știm cu toții: sint ultimele minute dinaintea plecării, și fiecare ignoră — sau măcar se străduiește s-o facă, inocent și stingher — glasul din microfon, tot mai puternic, mai autoritar, mai obsesiv: „Jucătorii echipei naționale de fotbal sint invitați de urgență la avion! Jucătorii echipei...”

Necovîngător, patern, Angelo Niculescu își zorește băieții, cu o voce moale, catifelată — „cine nu intră imediat în vama, rămîne acasă, și-l luăm pe... Both!”, și toată lumea zîmbește, destinsă și prietenoasă, ca de o glumă într-adevăr bună... Într-un colț, Dembrowschi, cu aerul lui de timid incurabil,

te soștește lui Mocanu: „crezi oare, că o să-mi placă așa de mult jocul brazilienilor?”

Ovidiu IOANIȚOIA

(Continuare în pag. a 3-a)

Pentru a unsprezecea oară stațiunii St. Moritz îi revine cîntea de a găzdui campionatele mondiale de bobsleigh. Alegerea acestei localități nu este întîmplată, pentru că, de fapt, aici s-a născut sportul bobului. În iarna de cumpănă a anilor 1880—1890, un englez, Wilson Smith, a construit primul bob din lume unind două săni americane.

Localnicul din St. Moritz, Cristian Mathis, s-a arătat atît de încîntat de această noutate încît a construit el însuși în 1891 un adevărat bobsleigh. Încă din anii 1896—97, Bobsleigh-Clubul din St. Moritz avea statulele de înființare semnate.

Pista de aici (purtînd indicații engleze rămase de la primii utilizatori fervenți), numită „bob run”, are o lungime de 1560 m cu o denivelare de 135 m, o pantă

Henri SCHIHN

redactor S.I.Z.

(Continuare în pag. a 2-a)

Correspondență din Zürich

ÎN PATRIA ELVEȚIANĂ A BOBULUI PILOȚII ROMÂNI AU FAIMA DE A FI REDUTABILI

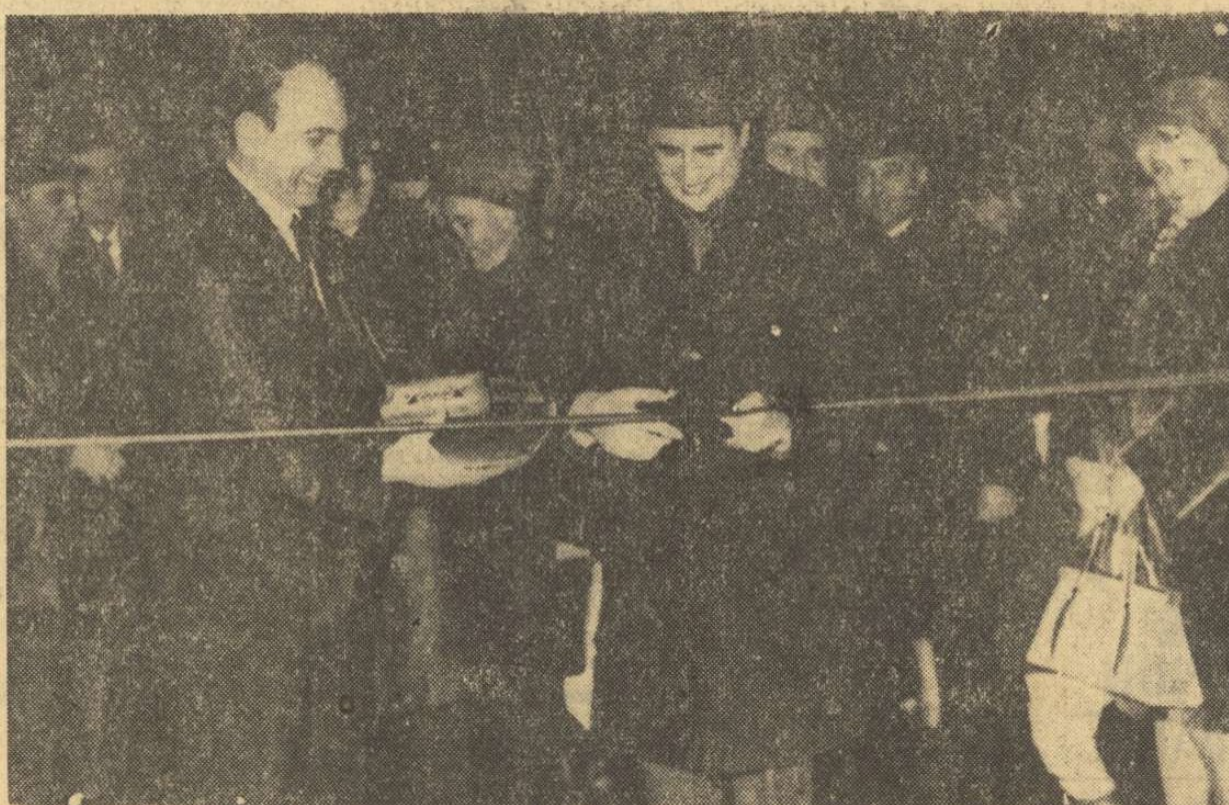
Patinatoarele noastre se afirmă pe pista de la Berlin

La competiția „Speranțelor olimpice” care se desfășoară la Berlin participă 75 de tineri patinatori de viteză din UR.S.S., R.P.D. Coreeană, Cehoslovacia, Polonia, R. D. Germană, Ungaria și România.

În prima reuniune a concursului, reprezentanții țării noastre **Roxana Salade** a realizat un nou record național (junioare II) la 500 m, fiind cronometrată cu 53,7 (v.r. 55,2). Tot la această probă, **Sanda Barbulescu** a obținut cea mai bună performanță personală: 55,9.

Întrecerile continuă.

GALAȚIUL A REDESCOPERIT HOCHEIUL

HOCHEIUL A REDESCOPERIT GALAȚIUL

Tovarășul Anghel Alexe, președintele C.N.E.F.S., taie panglica la inaugurarea noului patinoar artificial

Foto: A. NEAGU

• Cîteva mii de spectatori au fost prezenți la cele două demonstrații sportive • De duminică la prînz patinoarul a fost pus la dispoziția publicului • Echipelile participante la grupa C pot sosi, de acum, în Galați.

Amănunte în pagina a 2-a

Punct de plecare...

A fi profesor de educație fizică reprezintă astăzi un privilegiu de înaltă satisfacție, de aceeași proporții ca și în cazul în care un tânăr ar îmbrățișa studiul matematicii, al știin-

țelor naturale, al oricărui obiect cuprins în sfera culturii umane.

Precizarea ASTAZI se impune. Fiindcă orînduirea socială a eliminat pentru todeauna discriminarea dintre profesioni, acordînd exponenților lor același credit moral și material, aceeași prejude. Și astfel în arhitectura complexă a învățămîntului din România profesia legată de educația fizică a ajuns să aibă viguros definită poziția sa, personalitatea sa. Iar drept rezultat, obiectul, ca atare, a cîștigat în substanță. Integrată organic între celelalte materii, educația fizică este acum un obiect indispensabil.

Un asemenea adevăr îl înțeleg deplin absolvenții Institutului de educație fizică și sport, cei ai facultăților de educație fizică. Îl înțeleg ca o cucerire, ca o schimbare radicală de mentalitate. Dar ceea ce nu s-a ajuns încă să se înțeleagă, pe alături, este modalitatea de a pune în practică bagajul de cunoștințe acumulat, vocația pentru profesia noastră. Pentru unii — puțini de alfel — numirea într-o școală trebuie să fie însoțită și de predarea cheilor școlii de sport, a complexului sportiv, a magaziei de echipament și materiale sportive. Alfel, se evită încadrarea la o școală fără „condiții speciale”, nu se mai respectă repartiția, se caută alte rezolvări și-atunci cînd nu sint gătite — abandonează profesia, dedicîndu-se altceia care, firește, nu are nici o conținut cu pregătirea lor.

Repetăm: fenomenul nu este tipic, dar el există, creînd uneori neajunsuri mai ales la nivelul județelor, al școlilor din mediul rural. Adică tocmai acolo unde se simte mai acut nevoia unor cadre de specialitate, care să aducă cu ele un flux de tinerețe și entuziasm, de idei noi, tot mai îndrăznele.

Iată de ce problema repartiției absolvenților Institutului de educație fizică și ai facultăților de educație fizică nu este de neglijat. Ea se impune a fi rezolvată eliminînd chiar și cazurile izolate. O soluție ar fi aceea ca încă de la înscrierea pentru concursul de admitere în învățămîntul superior candidatul să știe precis unde urmează, la absolvire, să-și desfășoare — eventual — activitatea de profesor, județul și — de ce nu? — chiar și localitatea. În acest sens, printre actele ce le va prezenta la înscriere va figura și un angajament ferm, în fapt un act juridic, pe care candidatul se obligă să-l respecte, să-l onoreze.

Materializarea unei asemenea sugestii nu comportă decît un singur efort: acela ca Ministerul Învățămîntului să întocmească și să trîmte, în timp util, institutelor de învățămînt superior vizate situația de perspectivă a catedrelor de educație fizică.

Fără îndoială că sugestiei noastre i se pot aduce îmbunătățiri. În orice caz însă ea poate constitui un punct de plecare în rezolvarea unei probleme foarte actuale: încadrarea fermă a tuturor absolvenților în producție, prezența lor activă în procesul muncii, în specialitatea carei i s-au dedicat.

Tiberiu STAMA